

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Til Seline, 1788

Citation: Baggesen, Jens: "Til Seline, 1788", i Baggesen, Jens: *Blandede Digte. 1. Samling.* - 1899, udg. af A. Arlaud , 1889-1903, s. 117. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen04tom-shoot-workid56237/facsimile.pdf> (tilgået 27. oktober 2021)

Anvendt udgave: Blandede Digte. 1. Samling. - 1899

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

Nu Søver, Drager, Tigre mig forfølger,
Og Angest møder, hvor jeg flygter hen.
Nu raver jeg igien i Nattens Øde
Paa mørke Fjeld en Ufgrunds Svælg imod;
Imellem Torne mine Fodder bløde;
En Morder venter mig ved Egens Rod.
Hvor er jeg? Himmels ingen Stjerne lyser,
Jeg i min Nat kan eene Mørket see;
O vee mig! vee! mit hele Hjerte gyser;
Gienhyl, o dybe Mulm! mit sidste Vee!

Til Selina.

For, naar i Venstabs Ruus Kritikens Pligter
forglemtes af min elskende Quintil;
Naar, døende, selv Danmarks første Digter
Min Barndoms Sang fandt værd sit Bifalds Smil —

Ja, naar den anden selv som Jocus smilte
Til min undseelig muntre Muse ned,
Og, mens hans Roes til Evigheden ilte,
Mit ellers glemte Navn trak kærlig med —

Da legte tidt i glade Phantastier
Om Digtergave min beruuste Siel:
„Og mig en lille Laubækrone hier;
„Og mig man ikke skal begrave heel;

„Og jeg skal kunne med foragt nedblinke
„Paa hin forgyldte Daares falske Glands;
„Skøndt mindst blandt dem, Kronions Døtre vinke,
„Mit Navn dog langt skal overfunkle hans!“

Saa drømte jeg, sødt dysset hen af Sntiger;
Saa sang jeg, og, naar een og anden Gang
Den yndigste blandt alle Nordens Diger
Med færlne Kys belejtede min Sang —

Hver Trivsel i hendes Smil mig syntes svinde;
Da saae jeg selv Apoll, i himmelsk Glæde,
Omdanset af de fierne Sefler, vinde
Min Tinding om med Daphnes grønne Krands.

Da hørte jeg fra vidtadsfildte Zoner
Mit Navn imellem høje Jubelfrig —
Og fælte henrykt, spirende Nationer
I hidtil skjulte Lande kendte mig.

Al Frygt for Svagheb, for min høje Stemme,
For efter fire Jevndagn at forgaae,
Det søde Smil mig lærte reent at glemme,
Det søde Smil, hvort jeg alting saae.

Men, oi men dette Smil er nu forsvundet!
Og Himlen, det fremtryllede, forgif —
Mit Digtertimeglas er alt udrundet,
Trods Ewalds, Prams, og Wesfels Spaadoms-Blif!

Seline! deres Dine skued iffe
Det Lys, som hæved og forklarte mig,
Det Lys, som nu er slukt med dine Bliffler —
Hvad dem fortryllede, tilhørte dig.